

woi teid siina maale sata, kus rahwas el-
lab, muudo teid wõetakse kiini, meie tah-
hame maale miina ühkes Metsa nurkas,
kus ükski ei olle, siina tahhame õfeks jä-
da, ja hommiko juhhatan ma teid kül ed-
dasi, kus teie wõite head ello leida. Meie
lootsime temina sanna peale, teggime tuld,
soime, mis meie Laewa-meess olli kasa
wotnud, ja heitsime maggama. Et meie
keige se päwa ollime soudnud olli unni ni
raske et kui ma ülesärkasin, pääw jo surel
fõrgel olli. Ma waatsin lohhe meie Lae-
wa-mehe järrel, agga tedda ei olnud näh-
ha egga kuulda. Ma ärratasin ommad kaks
selttimehhed ka üles, meie oisime ommad
kallid kallewissed ridet: ei ühtegi! ühhe püs-
si ma olin kasa wotnud, segi olli ärrawis-
tud! minno fue tassus olli meie rahha, üht-
lasse riettega se olli kaddund, ei meil jänud
muud kui need Mantlid, misga meie õfel
ennast ollime kiinnikatnud. Meie wõisime
ar-

armata et meie Laewa-meess teif olli kasa
wotnud. Mis nou nüüd? nenda kui meie
ollime, lüksime ommeti Ma pole üles, leid-
me monned ükslasied perred ja nalg sundis
meid, et meie rahwa jure ennast sullasteks
andime. Põlloma Gomes on raske harri-
da, et ta wägga kiwvine ja souepärralin-
ne on, kül meie piddime keige päwa kangeste
tööd teggema ükspäines leiba pärrast, ridid
meie koggoniste ei saand, ja paljad ollime
ommeti: kui wägga siis iggatsesime omma
Moisa taggasi! Kui wägga siis ma pallu-
sin omma wägga Brauat andeks! Siis-
ki okeksime weel kannatanud, agga, et meie
ei jaksand egga oskand öiete Tallopoja
tööd tehha, eitahtnud ükski meid sulasekski
wõtta. Ühhe päwal olli üks Wäe-Herra
seält kaudu möda minnemas: se näggi meid,
ja ütles naeroga: need kolbaksid parreminne
Soldatiks, kui tallopojaks. Gest wõtsid
monned sallaja nou piddada, et nemmad
meid